

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. október 6.
(csütörtök)**

Horváth Géza

NE A LÁTHATÓKRA NÉZZÜNK!

Énekek: 277; 608

Alapige: 2Móz 1,8-10;15-17

Imádkozzunk!

Olyan jó, hogy így szólíthattunk meg téged, Istenünk, hogy gondviselő Atyánk vagy! Köszönjük, hogy ebben már benne van az is, hogy Jézus Krisztus nevében, felhatalmazása alapján tehetjük ezt.

Köszönjük, hogy nemcsak ég és föld Uraként ismerhetünk, tisztelhetünk, hanem Jézus Krisztusban Atyánkká lettél. Köszönjük, hogy az egész világról, teremtése óta te viselsz gondot.

Bár néha elcsüggedünk, kétségeskedünk – sokan nem hiszik, és nem tudják ezt –, de köszönjük, hogy hatalmas szavaddal, erőddel, törvényeiddel te tartod meg az egész teremtettséget. Addig lesz minden így, amíg akarsz, amíg el nem jön az az idő, amiről nekünk a Szentírásban kijelentést adtál. Légy áldott azért, hogy a mai nap is kegyelmed napja lehetett számunkra és a világ számára is!

Áldunk téged, Urunk, hogy naponként olvashatunk igét. Köszönjük a kedves alkalmakat, amikor gyülekezetbe jöhetünk, és együtt is imára hajthatjuk fejünket, és odafordíthatjuk fülünket a hirdetett ige fölé. Szenteld ünnepé a mai esténket is, kérünk, és kegyelmeddel vegyél körül bennünket!

Köszönjük a mai napot, Urunk. Te tudod, hogy mi történt velünk, hogyan éltünk, miben vétkeztünk, miben vagyunk elmarasztalhatóak, milyen örömeink, csalódásaink voltak! Köszönjük, hogy mindig úgy jöhetünk, amint vagyunk.

Áldunk azért, hogy jelenlétedben sokszor átélhetjük, hogy megújulunk, felfrissülünk, új erőt kapunk. Kérünk azért, hogy ma is hadd legyen így!

Még boldogabb szívvel tudjunk haza menni, mert „megtaláltuk, amit lelkünk kedvel, megragadjuk hittell, s nem eresztjük el!” Jézus Krisztus nevében kérünk, hallgass meg minket!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét Mózes második könyve 1. fejezetének 8-10. és a 15-17. versekig olvasom: „Eközben új király támadt Egyiptomban, aki nem ismerte Józsefet. Így szólt a népéhez: Íme, az Izrael fiainak népe nagyobb és hatalmasabb nálunk. Rajta bánjunk okosan vele, hogy meg ne sokasodjék, és nehogy az legyen, hogyha háború támad, ő is ellenségünkhöz csatlakozzon, ellenünk harcoljon, és az országból kivonuljon.

Ezután azt mondta Egyiptom királya a héber bábáknak, akik közül az egyiknek Sifrá, másiknak Púá volt a neve. Amikor héber asszonyok szülése körül segédkeztek, nézzetek a szülőszékre: ha fiú az, öljétek meg, ha pedig leány, hadd éljen! De a bábák félték Istent és nem cselekedtek úgy, ahogy Egyiptom királya parancsolta nekik, hanem életben hagyták a gyermekeket.”

Kedves testvérek, ma október 6-án, lehetetlen, hogy eszünkbe ne jusson az a szomorú nap, amely 1849-ben történt. Megdöbbenő az emberi hatalmaságok aljassága, gyilkolási ösztöne és szándéka.

Amikor a mai igét elolvastuk, az lehetett a megjegyzésünk: nincs új a nap alatt. Ez nemcsak 1849-ben és 1956 után volt így, hanem Isten népének már az egyiptomi tartózkodása alatt is. Egy hatalomtól átítatott embernek, a fáraónak pszichés félelme okot adott arra, hogy ki akarta irtani Isten népét.

Történetünkben arról olvasunk, hogy Izrael népe Egyiptomban megsokasodott, ami Isten kegyelmes szeretete által volt lehetséges. Isten ígéreteinek birtokosa ez a nép. Most éppen olyan utat jár be, amelyik félelemre, kétségre ad okot, de semmiképpen sem hitetlenségre. A pogányokat félelembe, kényszerképzetbe sodorja, azt mondja a fáraó: ha ellenség támad, még odaállnak melléjük, ellenünk támadnak, és kimennek az országból.

Az egyiptomiak önérzetét mindenképpen bántja Isten népe. A fáraó azt mondja az egyiptomiaknak: Izrael fiainak népe nagyobb és hatalmasabb nálunk, és nehogy kivonuljon az országból!

Miből gondolta ezt Egyiptom uralkodója?

Isten népét Gósen földjén telepítették le, még élt József, és sokáig megbecsülésnek örvendtek, termékeny földet kaptak, sokasodtak. A fáraó mégis attól félt, nehogy kimenjenek az országból. A nép egy része – akik hit-

ben jártak –, bizonyára hangot adott annak, hogy ők egyszer innen el fognak menni.

Drága üzenet ez a számunkra is. Vajon a mi szívünkben erős-e az a tudat, hogy örökké nem leszünk itt? Tudjuk-e képviselni az isteni ígéretek-ről való meggyőződésünket a világ előtt? Jövevények, vándorok vagyunk ezen a földön, ideiglenes lakásban lakunk, mert a mi országunk a mennyekben van!

Tegnap meglátogattam valakit, aki már évek óta betegágyban fekszik, magatehetetlenül. Amikor beszélgettünk, az első kérdése az volt: Hogy álltok Jézus Krisztus visszajövetelével? – Várjuk, mi is!

Izrael népe Egyiptomban nem feledkezett meg Isten ígéreteiről – amit kaptak az atyák –, hogy van ígélet földje, amit Isten nekik ad, és ott fognak élni. A hívő izraeliták biztosak voltak benne, hogy egyszer majd felkerekednek, mert Isten nem Egyiptomban ígért nekik áldást és gazdag jövőndőt. Nem ezen a helyen kell majd megszületnie Jézus Krisztusnak, a Megváltónak, Szabadítónak. Ezért tudták, hogy ők vissza fognak menni, nekik van hazájuk.

Az első üzenete az igének:

1. Tartsd ébren magadban Isten ígéreteinek beteljesülését, eljövendő gazdagságát! Azért, hogy képviselni tudjuk: nincs nekünk itt örök hazánk, állandó helyünk, hanem a mennyek felé törekszünk, vágyakozunk.

2. Nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy Isten népe szaporodott és sokasodott, ezzel Isten parancsát teljesítették. Ez volt Isten kérése: „Szaporodjatok és sokasodjatok, töltsétek be a földet, hajtsátok uralmatok alá!”

Ma nagyon sokszor előtérbe kerül a demográfiai kérdés. Mindig nagyon érdekes, hogy mi az oka annak a félelemnek, ami miatt a mai emberek, vezetők, felelősök foglalkoznak ezzel a témával.

Én a főiskolán a tanáraitól azt hallottam, hogy a demográfiai kérdés azért probléma, mert ki fogja a nyugdíjat előteremteni évtizedek múlva, amikor ez a korosztály – aki most dolgozik – majd nyugdíjas lesz? Az ő nyugdíjukat ki fogja kitermelni? Viszont soha nem hallottam azt, hogy a demográfiai kérdés okát ne itt keressük, hanem a Bibliában, Isten akaratában, tervében, szeretetében és szándékában.

Az Új Köztemetőben van egy sír, amelyen az a felirat olvasható: A meg nem született gyermekek emlékére. Megemlékezünk a háborúkról, nemzeti tragédiákról, de arról is kell szólni, amikor magyar népünk nem a Habsburgok, az oroszok, a kommunisták áldozatai lettek, hanem amikor saját magunkat is pusztítjuk.

Nagymamám unokatestvérei – akiknek nagyon sok földjük volt a szülőfalum melletti faluban – már idős emberek voltak, amikor talákoztam velük. Egyedül maradtak betegen, nem volt, aki ápolja őket. Nagymamá-

NE A LÁTHATÓKRA NÉZZÜNK!

mat kérdeztem, hogy miért maradtak egyedül? Kiderült, hogy a szülők nem engedték őket megházasodni, mert akkor mi lesz a földekkel! A nagy föld-birtok feldarabolódott volna, ezért nem nősültek meg. Aztán jöttek a kommunisták, így is odalett a föld, és ottmaradtak egyedül öregségükben, tehetetlenül.

Egy kedves lelkipásztor mondta: Nekünk nem Mohács volt a legnagyobb tragédiánk! A legnagyobb veszteségeket nem a csatatereken szenvedtük el, hanem a nőgyógyászati osztályokon!

Igénkben is egy idegen hatalom a folyóba akarja ölni a gyermekeket.

Isten népe a pusztá létével, lelkületével irritálja ezt a világot, amelynek bűne az istennélküliség, az istentelenség. Csak a realitással számol, csak a láthatókra néz, kalkulál, számítgat, de nem számol az örökkévaló Istennel, aki a világ Ura! Isten népe mindig irritálja a pogányokat, a világot, de még a vallásos embereket is. Emlékszem arra az időszakra, amikor Isten hívő népe még a hivatalos Népegyházat is irritálta, a pusztá létével. Egészen addig, amíg az egyház fel nem fedezte, hogy ők járnak templomba, ők adakoznak, ők szolgálnak a gyülekezetben. (Kívánom, hogy a mi gyülekezetünk legyen ilyen, amelyik irritálja akár a többieket is, az országot is, lelkületünkkel, tanításunkkal, hozzáállásunkkal, hitünkkel, rendíthetetlenségünkkel!)

Mit csinált Isten népe? Elvégezte azt, amit rájuk róttak. A Fáraó elrendelte, hogy egyre többet kell őket dolgoztatni, akkor majd sok mindenre nem lesz idejük, erejük. „Hajcsárokat rendeltek fölējük, hogy nehéz munkával sanyargassák őket.” Egy későbbi ígéből tudjuk, hogy Isten népe nemcsak robotolt, hanem imádkozott is.

Amikor Isten elhívja Mózeset, azt mondja neki a 2 Mózes 3-ban: „Látván láttam az én népemnek nyomorúságát, és kiáltásuk feljutott eléem. Le is szállok, hogy megszabadítsam őket.” A „látván láttam” kifejezés a héberben azt jelenti, hogy semmi nincs, ami elkerülte volna a figyelmet. Isten népe a rengeteg munka között is imádkozott. Nagyon szomorú, amikor kevés munka mellett sem jut idő imádságra! Nekik akkor is jutott rá idejük, kiáltottak, és Isten meghallotta a kiáltásukat.

Kálvin János mondta: „Jó volt ez az iga Isten népének életére nézve, mert ez a nehézség ébren tartotta hazájuk utáni vágyaikat.” A nehézségek által nem engedte Isten, hogy belemerüljenek a világi élvezetekbe, Egyiptom fényeibe, az ország kínálta lehetőségekbe. Talán azért adta Isten, hogy vágyakozzanak az ígért földje, a dicső haza után, amit Isten megígért nekik!

Sokszor így van a mi életünkben is. A nehézségek, betegségek, fájdalmak javunkra válnak, és arra irányíthatják a figyelmünket, hogy vágyakozzunk elköltözni és az Úrral lenni, mert az sokkal inkább jobb.

A bábák félték az Istent. Két asszonyt név szerint is említ a Biblia: Sifrá és Pua. Izráel népe missziót végzett Egyiptomban, hiszen ezeknek a bábáknak is volt egyfajta istenismerete. Félték Istent, tudták, hogy amit a fáraó kér tőlük, az Isten parancsával nem egyezik meg. Beleütközik egy nagyobb rendelkezésbe, egy nagyobb hatalom utasításába. A bábák Isten népétől hallhattak Jahve-ról, arról az Istenről, aki teremtett és fenntart mindeneket.

Mi tudunk-e hatni a környezetünkben levő hitetlenekre, pogányokra, közömbösökre? Azoknak az izraelitáknak, akik a bábák közelében voltak, hatásuk volt a környezetükre. Később olvassuk, amikor a zsidó kislány Naámán házában azt mondja: van egy próféta az én hazámban. Ha az én Uram szembe kerülne velem, kétség nélkül meggyógyítaná! A kislány is hatással volt a környezetére, az ottaniakra.

Hadd térjek ki még arra, hogy a bábák hazudnak. Azt mondják: mire odaérünk, a héber asszonyok már megszülnék, nem tudjuk megölni a gyermekeket. A Biblia nem a hazugságukat dicséri meg, hanem az istenfélelmüket. A hazugság atyja az ördög, nem lehet igazolni a Bibliából, hogy lehet hazudni, de a bábák egy nagyobb hatalomnak akartak engedelmessé válni, és egy nagyobb hatalom oldalára álltak.

Adja az Úr, hogy mi ne kerüljünk hasonló körülmények közé! Ha mégis ilyen helyzetbe kerülnénk, bízzuk magunkat arra az Úrra, aki azt ígérte: „Még abban az órában megadatik nektek, hogy mit mondjatok!” Kérd Őt: „Uram, te légy az én számmal!”

Ennek az igeszakasznak az volt a konklúziója számomra, hogy senki nem adta fel. „A fáraó megparancsolta egész népének: Minden újszülött fiút vessetek a Nílusba, csak a leányokat hagyjátok életben!” A fáraó az egész népre kiterjeszti ezt a szándékot, nem adja fel. Azért adhatunk hálát, testvérek, hogy nekünk olyan Urunk van, aki szintén nem adja fel! Amit ígért, azt beteljesíti, teljességre fog juttatni mindent, amit kijelentett. Olyan hatalom, amelynek jellemzője a hűség. A fáraó attól félhetett, hogy születik egy fiú, aki, mikor felnő, odaáll a nép elé, és kivezeti őket Egyiptomból.

Évszázadokkal később Heródes is attól félt, hogy megszületik a Királyok Királya, Uraknak Ura. Semmilyen ördögi hatalom nem tudja megakadályozni Isten üdvtervét! Megszületik egy fiú, aki valóban a nép elé áll, és kivezeti őket Egyiptomból, vissza Kánaánba. Megszületik az Úr Jézus Krisztus – hiába a betlehemi gyermekgyilkosság – aki megszabadítja népet, annak bűneiből!

Így legyen előttünk Istennek ez a kiváltképpen őrző hatalma, gondviselő kegyelme, a jövő ígéretébe vetett bizonyosságunk alapja, hogy a mi Urunk él és uralkodik örökkön örökké!

Imádkozzunk!

Nagy vagy te, Istenünk, és nagy a te hatalmad! A földi uralkodók, legyenek akármilyen hatalmasságok is, mélyen alattad vannak, mert hatalmuk ideig-óráig való, de te megmaradsz örökké!

Köszönjük, hogy kivezeted népedet Egyiptomból, és megőrizted. Ma is van néped, akiket az ördög fogságából, a bűnnek kemény igájából megszabadítasz. Köszönjük, ha mi is e közé a nép közé tartozhatunk, kegyelemből, hit által!

Kérünk, tégy bennünket késszé, hogy ne csak áldást vegyünk tőled, hanem áldássá lehessünk ebben a világban, a környezetünk számára! Könyörgünk azért, hogy meglássanak valamit a te szeretetedből, fényedből! Rajtunk keresztül áradj, Urunk!

Köszönjük, hogy a bábák is megláthattak valamit dicsőségedből, fenségedből, és félték az Istent. Megáldottad házuk népét, ahogy később kijelented: minden nemzetben kedves előtted, aki igazságot cselekszik, a te utaidon jár, megismer téged, aki szolgálni és követni szeretne. Megláttatad velünk, Urunk, hogy Izráel javára vált a keserűség, különben nem vágyakoztak volna az ígéret földje felé.

Köszönjük, hogy bennünket is úgy vezetsz sokszor, hogy ne feledkezzünk bele ebbe a világba, hanem vágyakozzunk oda, „amit szem nem látott, fül nem halott, embernek szíve meg sem gondolt.”

Áldd és őrizd meg a te népedet, hívd ki a következő nemzedékből azokat, akik a te gyermekeid! Kérünk téged, Urunk, hogy rejts el bennünket is szárnyaid árnyékába, míg el nem vonul a veszedelem!

Hadd kérjünk ezért a nyomorult világért, a nagyhatalmakért, látjuk, hogy milyen gonoszságot tudnak elkövetni! Várjuk azt a drága időt, amikor nép népre kardot nem emel, amikor a gyermek majd a vipera lyukánál játszik, és a bárány az oroszlánál fog legelni.

Kérünk azért, hogy csitítsd el a világ vezetőinek indulatait, vedd el a gonosz szándékot, és adj békét a mi időnkben, itt a földön!

Áldd meg szeretteinket, családtagjainkat közelben és távolban, iskolában, óvodában, egyetemen, munkába sietőket, otthon ténykedőket, betegeinket, kórházban vagy otthon fekvőket! Légy őriző pásztorunk, hűséges Jézus!

Ámen.

608 Áldó hatalmak oltalmába rejtve

✂ Bonhoeffer, Dietrich (1906-1945)

🎵 Vizi István (1961-)

✂ Dóka Zoltán (1929-2000)

Cm As Fm6 G
 Ál - dó ha - tal - mak ol - tal - má - ba rejt - ve
 Cm Es B Fm G
 Csak vár - juk bé - kén mind - azt, a - mi jő,
 As Es Fm G As
 Mert Is - ten ő - riz hí - ven reg - gel, es - te,
 Fm/d G As B Cm
 Ő hű lesz, bár - mit hoz - zon a jö - vő.

2. Ha gyötri, bántja szívünket a régi,
 És múlt napoknak terhe ránk szakad,
 Megrettent lelkünk vigaszodat kéri,
 Mit nekünk szerzett, Atyánk, szent Fiad.
3. S ha szenvedések kelyhét adod inni,
 Mely színig töltött, keserű s nehéz,
 Te segíts békén, hálával elvenni,
 Hisz áldva nyújtja hű atyai kéz!
4. És ha az úton örömet adsz nekünk,
 Ha szép napod ragyogva ránk nevet,
 Biztasson, intsen sok nehéz emlékünk,
 Hogy életünket szenteljük neked.
5. A csend köröttünk mélyen szerteárad.
 Hadd halljuk azt a tiszta éneket,
 Amely betölti rejtett, szép világod,
 Hol téged dicsér minden gyermeked!